

strany nazvaly přímo »nájemným«, nýbrž i jiné nájemníkovy platy z nájemního poměru, jež tento smlouvou na se vzal, neboť i takové vedlejší platy jsou »cenou«, již musí nájemník plniti za užívání věci a o něž se mu »činže« zvyšuje. Podle § 20 (1) cit. zák. jest dohoda o nájemném jen potud platná, pokud neodporuje ustanovením zákona o ochraně nájemníků. Zákon praví »dohoda o nájemném«, již jest lišiti od dohody o amortizační době. Smluvily-li strany desetiletou amortizační dobu, místo podle znaleckého posudku přiměřené sedmileté doby, nebylo v tom nic nezákonného a jest smlouva v tomto bodu platná.

Čís. 11205.

Majitel domu neručí za úraz pádem cizí osoby na kluzkém chodníku ve dvoře domu, určeném jen pro obyvatele domu a pro osoby vcházející a vycházející, týkal-li se předpis policejního řádu o posypávání chodníků jen chodníků veřejně přístupných.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Rv I 1081/30.)

Žalobce upadl na chodníku na dvoře obecního domu, v němž byl na návštěvě a poranil se. Žaloba o náhradu škody proti obci byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce založil žalobní nárok na náhradu škody proti žalované obci na tvrzení, že chodník jejího domu byl pokryt náledím, že se žalovaná jako vlastnice domu nepostarala o posypání chodníku a že následkem toho žalobce na chodníku upadl a zlomil si klíční kost (skutkový podklad žaloby). Z tohoto tvrzení žalobce vyvozoval, že opomenutí posypání chodníku zavazuje vlastníci domu k náhradě škody podle § 1295 obč. zák. (právní důvod žaloby). Dovolateli jest ovšem přisvědčiti, že stačí, přednese-li žalobce skutečnosti, z nichž svůj nárok vyvozuje, a že není třeba, by uvedl i právní předpis, jenž podle hmotného práva jeho nárok odůvodňuje; ale právě přednesené skutečnosti nemohou odůvodniti ručení žalované obce za žalobcovu škodu, i když se nehledí k předpokladům § 1315 obč. zák. Jak ze žalobcova přednesu vidno, spatřoval a spatřuje i nyní bezprávný čin obce v jejím opomenutí. Opomenutí však jest (kromě obligačních poměrů) jen tehdy bezprávné, jest-li podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání. V tom směru poukazoval žalobce na policejní vyhlášku žalované obce, podle níž jsou vlastníci domu — tedy i obec jako vlastnice domu —, povinni posypati chodníky při náledí. Tento předpis, vydaný obcí ve výkonu místní policie (§ 28 čís. 2 a 3 zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 zem. zák.), se však na souzený případ nehodí, protože se týká jen chodníků veřejně přístupných, kdežto v souzeném případě šlo o chodník ve dvoře, určený jen pro obyvatele domu a pro osoby vcházející a vycházející. Jiný předpis, jenž by se tý-

kal i takového nikoli veřejného chodníku, žalobce neuvedl. Nejsou však takovým předpisem ani všeobecné předpisy o povinnosti zachovati normální opatrnost (§ 1297 obč. zák., §§ 335, 431 tr. zák.), nýbrž bylo by třeba zvláštního předpisu, jenž by se snažil zabrániti náhodným poškozením toho rázu. (§ 1311 obč. zák.). Již z tohoto důvodu není žaloba opodstatněna a není třeba zabývati se otázkami břemena průvodního podle § 1298 obč. zák. vůbec a podle § 1315 obč. zák. zvláště.

Čís. 11206.

Nelze vydržeti právo, jehož obsah se vykonává na základě smluvního poměru.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Rv I 1630/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší právo jezdit po pozemku žalobkyně čkat. 237 na pozemek žalovaných čkat. 236 a že žalovaní jsou povinni zdržeti se další jízdy po pozemku čkat. 237. Žalovaní namítli najmě vydržení práva jízdy po pozemku čkat. 237. Procesní soud první stolice zamítl žalobu z těchto důvodů: Nejsou zcela splněny podmínky § 1477 obč. zák., ježto právo jezdit po čkat. 237 na čkat. 236 bylo poskytnuto žalované straně za úplatu, za poskytnutí užívání parcely čkat. 295/2 žalobkyní, což se dalo po dobu posledních nejméně 28 let, takže o vydržení služebnosti nelze mluvit, ano vydržení práva služebnosti předpokládá výkon práva ve vlastním jméně. Této podmínky tu není, poněvadž obč. zák. stanoví v § 319, že majitel věci není oprávněn důvod jejího opatrování o své moci měnit a tím si osvojiti právní důvod. V souzeném případě jest zjištěno, že žalovaní jezdili po parcele čkat. 237 na čkat. 236 za úplatu poskytovanou žalující straně, takže nemohli současně jezdit po pozemku čkat. 237 cum animo usucapionis s právním účinkem. Ostatně žalovaný sám jako strana uvedl, že vlastníkem jest, pokud jde o poz. parc. čkat. 236 po dobu 5—6 let, před tím že měl tuto parcelu najatu asi 18 let, že dohromady jezdí po parcele čkat. 237 asi 24 let. Jako pachtýř tedy nedržitel, nýbrž pouhý detentor, nemohl býti v držbě práva služebnosti způsobilé k vydržení. Okolnost, že nepřetržitě, až snad po dobu 70 let jezdilo by se přes parcelu čkat. 237 na parc. čkat. 236 naprosto není se zjištěnými okolnostmi v rozporu, ježto Matěj S., právní předchůdce žalovaných, i když by do té doby, kdy ujednal shora zjištěnou úmluvu se žalující stranou a s jejím manželem, vydržena byla služebnost cesty vozové přes parc. čkat. 237 na čkat. 236, tedy tímto zjištěným ujednáním by se práva tohoto byl vzdal, takže nové vydržení mohlo by přicházeti v úvahu teprve od té doby, kdy Matěj S. a jeho manželka vlastníky parc. čkat. 236 býti přestali, t. j. od roku 1906, takže od té doby do dneška přicházelo by v úvahu jen 23 let, doba nedostačující k vydržení práva služebnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Pokud se týče